

LĂSTARI DIN NEAMUL NOSTRU...

Țara este în nedumerire. Rănile se vindecă greu, sau nu se mai vindecă. Guvernul vede peste tot dușmani, dar tace molcom. Buzele oamenilor de mult n-au mai schițat un zîmbet. Oamenii strîng bani pentru a-și părăsi țara. Nimic nu-i mai ține locului. Ar putea fi catalogați în orice moment și, fără ca să poarte vreo vină, să fie tîriți în văgăuncle frigului, de unde s-ar întoarce schilodiți, proscriși.

Nimeni nu mai așteaptă întocmirea legilor. Cei mai mulți s-au resemnat. Țara-i mică, necazurile o pasc tot timpul, oamenii se roagă lui Dumnezeu să aibă ce să mănînce, să fie pace. Sfîrșit de veac în Transnistria. Veac fanariot, în care nestatornicia e mai glorioasă decît ordinea. Veac fanariot - puterea coruptă își îmbracă hlamida.

Poporul imploră: "Fă ordine, domnule președinte, în țară!" Altfel, cu zisa conciliere îți îndepărtezi prietenii de taină și slujitorii credincioși! Pedepsește banditii de drumul mare, dar fără excepții, nu ne amăgi cu fantome, cu tot felul de apeluri la calm, care înfierbîntă neamul acesta, atît de răbdător!

În țara asta glasurile se încalecă. Vorbele par de prisos. Cărturarul adoarme ostenit, blamat. Urzeala defăimării îl face și pe un înger șef de stabiliment. Noroiul e la îndemîna oricui. Fără dovezi, fără argumente, opoziția e maltratată ca ultimul borfaș, vinovată de a avea o altă părere. Înjuri și lovești fără să fii tras la răspundere. Pînă cînd, Doamne, se va tolera ucigătoarea înfelirea conștiințelor oneste? Pînă cînd ziarele se vor îmbogăți, vor specula încasările pe seama înjosirii intelectualilor, scriitorilor?..

Și iarăși, românii transnistreni nu mai gîndesc decît la una: să-și scape cel puțin viața lor și a copiilor din ghearele comunismului, căci toate celelalte valori materiale și morale, le-au fost smulse de mult.

Românii transnistreni - lăstari ai neamul nostru - ar fi păcat să seceți!

O minte aleasă caută un trup rebel. Dar toate trupurile erau cuprinse de ură, așa încît mintea românului cea de pe urmă luă drumul pustiei și dusă a fost, pînă în ziua de azi...

Viorel PAI